VĂ PREZENTĂM

CAMPIOANE NAȚIONALE DIN EUROPA

AATVIDABERG

A CUCERIT DIN NOU TITLUL DE CAMPIOANĂ A SUEDIEI

La sfîrșitul campionatului pe 1973 al Suediei, comentatorii sportivi s-au aflat într-o mare dilemă, neștiind cum să caracterizeze competiția. Din punct de vedere sportiv, în toate cercurile a domnit mulțumirea : s-a practicat un fotbal ofensiv, plăcut la vedere, s-au înscris multe goluri.

Succesele au fost însă umbrite de faptul că numărul spectatorilor a scăzut simțitor față de ediția din 1972. Din rapoartele prezentate reiese că numărul total al spectatorilor a fost de 1 032 089 față de 1 350 360, ciți au fost prezenți cu un an în urmă. În plus, în ediția 1972 liga I avea în componența sa 12 echipe, pe cînd în ediția 1973 numărul acestora a crescut la 14.

Motivele care au dus la diminuarea numărului spectatorilor sînt mai multe. Unii pretind că printre acestea este și faptul că echipa **Aaatvidaberg**, prin performanțele sale, și-a asigurat titlul de campioană încă de la terminarea turului, la fel fiind cunoscute și echipele care vor retrograda. O altă cauză a scăderii spectatorilor, specialiștii o văd în sistemul competițional : primăvara-toamna, cînd cele mai importante meciuri au loc în condiții atmosferice total neprielnice cum ar fi : ploaie, lapoviță, zăpadă, ger. În asemenea condiții mulți spectatori preferă să stea acasă sau să asiste la meciurile de hochei care au loc în săli încălzite. Primăvara, situația se schimbă. Amatorii de fotbal simt nevoia de a veni pe stadion unde se bucură de priveliștea gazonului verde care încîntă ochiul.

Pentru o redresare a situației, președintele clubului **Malmö FF, Eric Persson**, are următoarele propuneri : **revenirea la vechiul sistem competițional toamna-primăvara, reducerea numărului echipelor la 12, organizarea unei competiții oficiale pe timp de iarnă la care să participe echipe din Suedia și Danemarca și, în final, ca, în echipele suedeze să poată activa jucători străini.** Toate acestea, după părerea sa, ar duce la creșterea numărului spectatorilor.

În ceea ce privește pe **Aatvidaberg**, echipa campioană, ea merită toată atenția. Este reprezentanta unui orășel industrial cu o populație de 10 000 de locuitori și unde de trei ani se joacă un fotbal foarte bun.

Aatvidaberg a avut de-a dreptul un start excepțional : **n-a cunoscut înfrîngerea timp de 19 etape** (15 partide le-a cîștigat și patru le-a terminat la egalitate). Abia în etapa a XX-a a pierdut cu 2—1 în deplasare la **G.A.I.S. Göteborg**, însă atunci **Aatvidaberg** avea titlul de campioană „în buzunar" (34 de puncte) astfel că... putea să-și permită să piardă! Jucătorii au început să se gîndească mai mult la integritatea corporală decît la puncte, obținînd pînă la sfîrșitul competiției încă trei. În felul acesta, **Aatvidaberg** a cucerit campionatul cu un avans de șase puncte față de echipele **Vaxjö** și **Djurgarden.**

Cucerirea titlului este cu atît mai prețioasă cu cît de la începutul campionatului, echipa a pierdut pe trei dintre cei mai buni jucători : pe **Roland Sandberg**, apoi pe „copilul minune" **Ralf Edström** (ambii atacanți, selecționați în reprezentativă) și, în sfîrșit, pe **Benno Magnusson.**

Specialiștii erau de părere că principalele rivale ale echipei **Aatvidaberg** vor declanșa un atac concentric, astfel ca echipa, slăbită, să fie o pradă mai ușoară. Dar nu s-a întîmplat așa ceva, deoarece **Aatvidaberg** a făcut față concurenței sale, formația **Öster Vaxjö** (campioana din anul 1968) ce are la cîrmă un antrenor-strateg ca **Bengt Gustavsson.** Acesta cunoștea secretele jocului actualei campioane, mai ales că în 1972, chiar el a cucerit titlul cu **Aatvidaberg**, iar în 1973 a reușit să ridice cu o clasă jocul actualei sale echipe, **Öster.**

În returul campionatului un fotbal frumos l-a practicat și Djurgarden, antrenată de spaniolul Duran, evidențiindu-se în special tripleta alcătuită din : **Skotte, Stnebäck** și **Svensson.**

Au retrogradat : **Saaf** (promovată în anul 1973) și **Örgryte.**

Titlul de golgeter a revenit lui **Jan Mattson** de la echipa **Öster** cu 20 de goluri înscrise.

În ediția 1974 vor juca în prima ligă noile promovate : **Halmstad** și **Brynas Gavle**, club cunoscut mai mult prin echipa sa de hochei.

KAZIMIERZ GORSKI

UN ADEVĂRAT „ARHITECT". AL FOTBALULUI POLONEZ

O cotitură importantă în fotbalul polonez a avut loc cu prilejul participării echipei Poloniei la turneul de fotbal din cadrul Jocurilor Olimpice de la München. Acei care doresc să analizeze mai aprofundat succesul fotbalului polonez din ultima vreme, trebuie să se întoarcă cu cîțiva ani în urmă, mai precis în 1971, cînd în funcția de antrenor al echipei reprezentative a fost numit **Kazimierz Gorski**, astăzi în vîrstă de 52 de ani.

Gorski a fost un jucător talentat, totuși, soarta nu i-a fost prea prielnică, dacă ne gîndim că la vîrsta ideală pentru fotbal, n-a putut continua activitatea din cauza războiului. Cu toate acestea între 1940 — 1950 a fost unul dintre jucătorii de bază ai echipei **Legia** din Varșovia. În echipa reprezentativă n-a avut succes. A jucat o singură dată în meciul care reprezintă fila cea mai neagră din istoria întîlnirilor internaționale. La 26 iunie 1948, **Polonia** a pierdut cu 8—0 în fața **Danemarcei**, la Copenhaga.

La sfîrșitul carierei de jucător activ, **Kazimierz Gorski** s-a dedicat antrenoratului, ocupîndu-se de pregătirea diferitelor echipe din prima categorie. Cînd fostul tehnician al reprezentativei, **Ryszard Koczewicz**, s-a retras de la cîrma națională din cauza vîrstei, toți au căzut de acord că locul său trebuie să-l preia **Gorski**, care în afară de reprezentativă antrenează, în prezent, echipa **L.K.S. Lodz** din prima divizie.

Debutul la cîrma echipei naționale s-a produs în mai 1970, cînd Polonia întîlnea pe Elveția, la Lausanne. Fotbaliștii polonezi au cîștigat atunci cu 4—2, martorii oculari fiind de părere că rezultatul final trebuia să-i bucure mai mult pe jucătorii... elvețieni.

De la acel joc, echipa „albroșilor" (culorile echipamentului reprezentativei Poloniei) a susținut 37 de meciuri. A cîștigat 24, de șapte ori a terminat la egalitate și a pierdut doar șase. Golaveraj : **85—26.**

Acum, după eliminarea Angliei de la turneul final al C. M., nu mai este nevoie de convins pe nimeni că antrenorul **Gorski** este un adevărat specialist. Calitățile lui ? **Este în primul rînd un excelent strateg, intuind părțile slabe și cele tari ale echipei adverse și în funcție de acestea adoptînd tactica cea mai adecvată.** Cînd selecționează jucătorii, rar se întîmplă să dea greș. Dacă un jucător se află în formă excepțională și totuși nu este selecționat în lotul național, înseamnă că **Gorski** are motive bine întemeiate pentru care nu-l creditează.

În privința intuiției sale asupra jocului, partida susținută de echipa sa cu U.R.S.S. din cadrul J. O. de la München este elocventă. Cu un sfert de oră înainte de sfîrșitul jocului, dacă vă amintiți bine, echipa

Poloniei era condusă cu 1—0. **Gorski** l-a introdus pe jucătorul **Szoltysik**, care nu numai că a adus egalarea, dar a marcat și golul victoriei.

Dar, Gorski este și un foarte bun psiholog ; știe cum să... deschidă inimile tuturor jucătorilor, să le modeleze caracterele, știe să creeze armonie în colectiv, astfel încît toți cei din lot să fie mobilizați la maximum pentru joc. În special această din urmă calitate a sa, a avut un rol hotărîtor în calificarea echipei în turneul final al C. M.

Actualmente, în echipă mai joacă doar trei jucători care erau în lot la venirea lui **Gorski** (este vorba de **Cmikiewicz, Deyna** și **Gadocha**). Schimbarea cadrelor se face pe etape, fiecare înlocuire de jucător fiind bine gîndită, nelăsînd nimic la voia întîmplării, și nerecurgînd la o întinerire forțată.

Din echipa care a cucerit medaliile de aur la München, după un an pe Wembley au mai evoluat doar cinci jucători. Aceasta înseamnă că fotbalul polonez are suficiente talente. Să luăm în considerare că nici accidentarea unor jucători de valoare ca : **Anczok, Kraska** și mai ales a lui **Lubanski**, n-a diminuat randamentul echipei. Deci se poate spune că pentru fiecare post **Gorski** are acum doi și chiar trei candidați.

ZOFF PORTARUL CARE NU ZÎMBEȘTE...

„De la care portar, în activitate sau din trecut, te-ai inspirat ?" L-am întrebat pe *Dino Zoff*, portarul lui *Juventus* și al reprezentativei Italiei. *„De la nici unul*, mi-a răspuns. *E cazul să spun că m-am inspirat de la tatăl meu care îmi repeta mereu : ca să ajungi ceva, ca să realizezi ceva, trebuie să muncești fără preget, să strîngi din dinți, să știi să faci sacrificii, fără să te vaiți, să muncești mereu, pentru că lucrurile nu vin de la sine."*

Dino Zoff, născut la 21 februarie 1942 la *Mariano Del Friuli*, a debutat în prima divizie la 19 ani. În poarta lui *Udinese*, clubul care, practic, la format și, după cum vedeți, l-a și lansat. *„Din totdeauna mi-a plăcut acest post*, ne spune *Zoff*. *Chiar din partidele cu echipa străzii am fost titularizat ca portar, și aici am rămas. Poate și pentru că am fost din totdeauna un mare admirator al marilor portari"*. Jocul acela de debut, de care aminteam, al lui *Zoff*, n-a fost de fel o clipă fericită pentru *Udinese* ; juca la *Florența* și tînărul portar scotea de cinci ori mingea din plasă, semn că atacanții *Fiorentinei* jucau nu glumă ! Și insuccesele au continuat, așa că la sfîrșitul sezonului de debut (1961/1962), *Udinese* și *Zoff* coborau în Divizia B. Era doar un start spre „adîncuri" al echipei de inimă a portarului de astăzi al lui *Juventus*, ajunsă, acum, în Divizia C. Acel debut trist n-a marcat, din fericire, cariera sobrului și atît de seriosului *Dino Zoff*. Observat de *Edmondo Fabbri*, pe atunci antrenor la *Mantova*, el a devenit titularul acestei formații pentru patru campionate unde clasa sa a avut tot timpul și multe ocazii să se exprime.

De atunci, cariera lui *Zoff* a reprezentat un permanent „crescendo" : trecerea la *Napoli*, primele selecționări în echipa reprezentativă, transferarea la *Juventus* și, mai cu seamă, necontestata sa titularizare în *„squadra azzurra"*. Astăzi e aproape pe o unanimitate în rîndul specialiștilor italieni, în a spune că reprezentativa posedă unul dintre cei mai buni portari din întreaga sa istorie. Ultima — și nu lipsită de semnificații — probă a reprezentat-o Wembleyul, acel joc împotriva selecționatei Angliei. Pe un stadion, unde echipele italiene nu se prea bucură de o deosebită simpatie, *Zoff* a avut intervenții calificate de un specialist al postului, fostul titular al reprezentativei, *Merrick*, drept *„aproape de limita imposibilului"*. Dar dacă credeți că veți afla de la cel în cauză aprecieri asemănătoare, vă înșelați. *Zoff* se mulțumește să spună : *„Da, a fost o partidă frumoasă. Cu o mare satisfacție pentru noi toți, cei din echipa Italiei. Dar nu mă obligați să afirm că aș fi avut un rol deosebit. Cînd joci în spatele unor oameni ca Facchetti, Spinosi, Burgnich și Belugi poți intra pe teren în toată liniștea și siguranța. Zoff a făcut parte din acea echipă care a învins, pentru prima oară în istoria fotbalului italian, selecționata Angliei pe terenul ei. Pentru mine, ăsta e cel mai important lucru"*.

● UN POST ALES DIN ECHIPA STRĂZII ● UDINESE, CLUBUL LANSĂRII ÎI LASĂ CALE LIBERĂ ● „SÎNT FERICIT CĂ AM FĂCUT PARTE DIN ECHIPA DE PE WEMBLEY..." ● ÎN IUNIE, POATE VA APARE PRIMUL ZÎMBET

E dovada modestiei și sobrietății care îl caracterizează pe internaționalul lui *Juventus*. Nu-i place publicitatea. Ca să obții un interviu, inclusiv cel de față, trebuie să procedezi cu multă abilitate. De pildă, *Zoff* nu a apărut vreodată în ziare sau reviste fotografiat alături de soția lui. Și nici nu-i plac — în general — fotografiile din afara stadionului, din afara meciului.

Acesta e, în cîteva cuvinte doar, *Dino Zoff*, deținătorul recordului invincibilității sub tricoul echipei naționale, cel care 917 minute n-a primit gol ! În iunie, cînd reprezentativa se va afla la turneul final al competiției supreme, în casa sa se va petrece un eveniment fericit. E așteptat primul copil. Poate că, atunci, îl vom vedea pe *Zoff* zîmbind... Pentru prima oară.

CESARE TRENTINI
Bologna, ianuarie

Carnet extern

FRĂMÎNTĂRI ÎN ȚARA LALELELOR

S-a mai spus și altădată că reprezentativa Olandei, în ciuda nenumăratelor vedete de care poate dispune, nu a egalat nici o dată rezultatele și valoarea jocului prestat de echipele de club. Deși calificată pentru marea întrecere finală din iunie—iulie, programată în R. F. Germania, Olanda nu și-a văzut visul cu ochii decît datorită... Islandei, căreia jucătorii din Țara lalelelor i-au administrat o porție dublă de goluri decît a reușit Belgia, adversara cea mai dificilă în seria preliminară.

Așadar, Olanda s-a calificat, dar izbînda ei i-a făcut pe mulți comentatori să critice regulamentul de desfășurare a Cupei mondiale, spunînd, aceștia, că mai echitabil era, la egalitate de puncte între primele două clasate într-o grupă (cazul Olandei și Belgiei) să se dispute un al treilea meci între cele două protagoniste.

Abia stinse aceste discuții, iată că se vorbește din nou despre reprezentativa olandeză. Motivele sînt mai multe. Mai întîi, o delegație a jucătorilor care au îmbrăcat tricoul național în recentele preliminarii, s-a prezentat la federație și a cerut schimbarea antrenorului reprezentativei, FADRHONC : „ERNST HAPPEL TREBUIE SĂ FIE ȘEFUL NOSTRU. EL ESTE SINGURUL CARE POATE SĂ ATENUEZE TOATE DIVERGENȚELE ȘI SĂ NE PERMITĂ SĂ FACEM CARIERA ÎN CUPA LUMII" ! Purtătorii de cuvînt ai jucătorilor au fost VAN HANEGEM (Feyenoord), HULSHOFF, NEESKENS (Ajax), VAN BEVEREN și frații KERKHOVE (P.S.V. Eindhoven). În al doilea rînd, este vorba și de opoziția — care tinde să se adîncească tot mai mult — dintre CRUYFF și foștii săi coechipieri de la AJAX, mai ales de KEISER. De altfel, să reamintim că CRUYFF a forțat mîna federației olandeze solicitînd să primească dreptul de joc pentru C. F. BARCELONA mai devreme de 1 decembrie 1973, așa cum prevedeau, de altfel, regulamentele, spunînd că altfel nu se poate pregăti pentru a îmbrăca cu succes tricoul naționalei în meciul cu Belgia.

Iată, așadar, că problemele sînt numeroase în echipa Olandei, că bucuria calificării a fost de scurtă durată. Ba din acest motiv, chiar, discuțiile, care pînă aci aveau loc în surdină, erau mai voalate, au luat o formă fățișă, nu numai deschisă, dar și foarte aspră.

Care vor fi soluțiile ? Care vor fi rezultatele ? Greu de întrevăzut. Deocamdată să notăm că favoritul internaționalilor olandezi, HAPPEL, nu mai antrenează pe FEYENOORD, ci este în Spania, mai precis la Sevilla, unde se ocupă de o echipă aflată în divizia a doua...

Mircea TUDORAN